

edice
KIOKAN

TŘIKRÁT RICHARD KUBÍK

**ROMAN
CÍLEK**

edice
KLOKAN

Copyright © Roman Cílek, 2015

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Copyright © Roman Cílek, 2015

Redakční úprava Lukáš Foldyna

Grafická úprava obálky Tomáš Řízek

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,

v edici Klokán, 2015

shop@alpress.cz

Vydání první

ISBN 978-80-7466-783-1

PŘEDZNAMENÁNÍ

Číšník dolil víno, dvojici u stolu se uklonil a odešel.

Muž uchopil sklenku, odstrčil židli, povstal a svou přítelkyni tím překvapil: „Co se děje, Alexi? Chceš mě snad požádat o ruku?“

„Ne, dnes zrovna ne. Ale chci se ti představit.“

„Co je to za nesmysl?! Známe se pět let a...“

„Pět let jsi znala Alexe Millera, Lucinko. Ale nyní před tebou stojí Richard Kubík. Dnes dopoledne jsem v tom směru dokončil všechna úřední jednání. Vracím se ke kořenům. Maminka se jmenovala Kubíková a její otec byl Richard. Jméno Alex Miller mi v době, kdy jsem jako poblázněný dobrodruh začínal s pátrací novinářinou, připadalo přitažlivější, ale z toho už jsem naštěstí vyrostl. Takže na Alexe zapomeň, moc tě o to prosím. Přitukneme si na to?“

Zrozpačitěle povstala. „Ale jak... jak ti budu říkat?“

Navrhl: „Richard je pěkné jméno, znělé a s tradicí. Ale ani třeba Říša není k zahození. Dnes v noci si to oslovení můžeme nacvičit.“

„Proč v noci?“

Zasmál se: „A proč ne? Noc je ke každé novotě vlídnější. Tak už si snad na toho Kubíka přitukneme, ne?“

Sklo zazvonilo o sklo a noc, již bylo kromě běžných radostí předurčeno i zvláštní poslání, se tím zvukem přiblížila.

příběh první

DLOUHÉ STÍNY ZLA

Noc jako korálek.

No... až na to, že se naplnily hrozby obláckových šarlatánů z televize, kteří věštili cosi jako přechod tlakových front, a tím pádem bůhvíkolikátý stupeň rizikových faktorů. Pročež se ischemici dusili, nízkotlakaři si připadali, jako když se sami sobě jenom zdají, vysokotlakaři se potili a všem ostatním, kteří si o sobě mysleli, že mají zdraví zcela v richtiku, bylo tentokrát také nanic.

Věru, pěkná to byla noc, jarní, skoro máchovská.

Až na to, že moc špatně spal i vrah, protože stále musel uvažovat nad tím, zda tehdy... před pár dny... někde neudělal fatální chybu, a v horečnatém snu se mu zjevila i podomácku stlučená šibenice. Zděsil se, hrůzou zařval do noci, a to navzdory tomu, že byl v bdělém stavu občanem znalým a věděl, že hrdelního trestu se u nás už obávat nemusí, i kdyby za prachy či ze zcela jiných důvodů zamordoval třeba ještě dalších deset lidí. Vykládej však snu o novele trestního zákoníku!

Skvělá noc.

Až na to, že žena, která mínila v nadcházejícím ránu dobrovolně ukončit svou nikoli přímočarou životní pouť, přemítala o tom, co si pro tuto neopakovatelnou situaci vezme na sebe, co navrch a co dospod, a když se konečně rozhodla, ještě před půlnocí vstala z postele a šla si přemáchnout jeden z kousků prádla, aby byl na ráno připraven. Nestačí to

doschnout, napadlo ji ze zvyku, ale pak usoudila, že na tom tentokrát pramálo záleží.

Noc, která neměla chybu.

Až na to, že muž, který onu ženu miloval, a ač byl od ní vzdálen, podvědomě tušil její úmysly, také nespál, dokonce spát ani nechtěl, chvíli hrál sám se sebou – jak mívával ve zvyku – šachy, ale pak ho už ani to nebavilo, seděl v křesle, kouřil, pil rum, protože se chtěl natvrdo opít, a bál se, především se bál, bál se usnout a bál se nespát a bál se, že když dojde k tomu, co očekává, stane se to, čemu dost dobře nemůže zabránit, a on sám přijde zřejmě s konečnou platností o rozum. Což se posléze i stalo.

Ach ano, jarní, skvělá, bezchybná to byla noc, podobající se korálku.

Jsou chvíle, kdy mužský neumí odmítat.

A právě v jednom takovém okamžiku, náhodou-nenáhodou, vyslovila Lucie své přání.

„Udělej to pro mě,“ oslovila svého přítele Richarda Kubíka, „víš – on je strýc Osvald zvláštní samorost, měl moc divný život, teď se jakoby mávnutím zázračného proutku stal boháčem, protože mu vrátili baráky po jeho tátovi, ale motá se kolem něho cosi strašně zlého, samá sebevražda, vydírání, smrt. Za zvláštních okolností zahynul dokonce i jeden můj vzdálený bratranec, kterého jsem sice viděla jen jednou v životě, protože ho už jako dítě odtáhli jeho rodičové do emigrace, ale stejně... A strýček si s tím prostě neví rady a mám strach, aby neudělal něco, co by všechno ještě víc... zkomplikovalo. Připadá mi, že je na dně, i když se tváří jako haur, se kterým nic nehne. To jsou u něho takový celoživotní mimikry, on už se asi jinak tvářit ani neumí. Ale když tušíš, co všechno je pod tím... nějaké takové dlouhé stíny zla... jde z toho až zhoubný strach.“

„Zhoubný strach?“ zopakoval po ní, protože ho ten pojem zaujal.

„Ano.“

„Jak mi to vykládáš,“ namítl Richard, „je to spíš záležitost pro psychiatra. Třeba by Honza Kimický...“

„Ale dej pokoj s Kimickým,“ odmítla to, „neumím si představit, že bych strejdu Osvalda dotáhla k jakémukoliv doktorovi, natož k nějakému dušezpytci, kterého navíc skoro denně vidí v televizi. On strýček prostě jenom – jak mi to říkal – nesnáší, když něčemu nerozumí. Najednou teď nerozumí tolika věcem, že je z toho divý. A ty tragédie kolem něho, to už je na jednoho člověka moc. Třeba bude stačit, když si s ním jednou nebo dvakrát pořádně popovídáš, možná na něco rozumného přijdete, porozhlédneš se – však ti nemusím radit. A třeba je to pro tebe taky novinářský námět jako hrom, něco z toho napíšeš. Richarde, Ríšánku, prosím tě o to...“

Zasmál se tomu: „Jak vzácná chvíle! Málokdy tě slyším takhle žadonit, Lucie.“

„To je snad v pořádku, ne? Jenže teď žadoním docela ráda. Je to v zájmu dobré věci.“

„Ale, ale! Kdo z nás má právo říct, co je dobrá věc, a co naopak není?“

Konečky prstů ho mazlivě udeřila do tváře. „Nech toho, Richarde. Kouzlení se slovíčky je tvoje profese, já jsem jen obyčejná česká herečka. A prosím tě...“

„Tak už raději nepros,“ přerušil ji.

„Nemusím?“

„Nikdy jsi prosit nemusela.“

„O nic a v ničem?“

„Přesně tak.“

„Takže se s ním sejdeš?“

Přikývl: „Sejdu, když jinak nedáš. Podívám se pak do díáře. Třeba někdy příští týden...“

„To asi nepůjde, Richarde,“ řekla pomalu. „Já už ti to... promiň, jaksi dopředu smluvila na zítřek odpoledne.“

Prudce vydechl. „Proradnice! Tys věděla, že...?“

„Ale kdepak, nic jsem nevěděla, jen jsem tušila, že můj drahý je džentlmen.“

„Kdybych nebyl džentlmen, naplácal bych ti zadek.“

Rozhodila rukama a nabídla se: „Pro jednou vám dovolím nebýt džentlmenem, pane.“

Samozřejmě – dopadlo to tak, jak to zcela zákonitě dopadnout muselo.

Muž psal na prastarém stroji značky Continental, jehož písmo bylo proti moderním strojům veliké, takže si mimoděk vzpomněl, jak někde četl, že třeba Hitlerovi přepisovaly písmařky všechno na stroji s velkými typy, aby si nemusel před lidmi nasazovat brýle, v nichž vypadal příliš obyčejně. Tenhle stroj už dávno vyřadili, všude byly samé počítače, válel se v jednom kumbálu, a když ho tam před časem našel a projevil zájem, řekli mu, ať si ho klidně vezme.

Tak jo.

Smetl ze stolu do zásuvky balík novin a časopisů, z nichž předtím stříhal písmenka a celá slova, než přišel na to, že by musel znovu moc a moc koumat, než by další takový slepovaný dopis měl hlavu i patu, a tím patřičně zapůsobil. Jako bomba. Ničivá bomba. Na stroji, vyřazeném, odepsaném, dávno už nikde neevidovaném, šlo všechno snáz, a tak nejdřív jedním, pak dvěma prsty klepal do koleček archaické klávesnice, pletl se v pořadí háčku a písmen, která se jím měkčila, také dlouhé samohlásky musel označovat zvlášť, ale to byly nepodstatné detaily. Tak jako tak se písmenka řadila do slov, slova do věty. Nemuselo jich být mnoho – čím méně, tím budou pádnější.

Hlavně naznačit, že je v situaci, kdy může poroučet.

To je ono – poroučet! Uhodil na klávesu s tečkou, spokojeně ji sledoval, jak klepla do papíru, její ocel byla ostrá a dělala drobné dírky. Když nyní papír vytáhl z válce, byla jeho zadní strana celá jakoby rozpíchaná. Přešel po listu prsty, nahmatával stopy písma, ale pak si uvědomil cosi o otiscích. Vzápětí se sám sobě zasmál: kdepak, s tímhle nikdo nikam nepůjde, z tohohle se prostě jen vyjuká, stopí to, snad spálí, snad zlostí přímo sní, ale na napsané stejně nezapomene.

To se zapomenout nedá – to se holt musí vzít na vědomí.

A jednat podle toho.

Ještě obálku, adresu, známku s nevesele se usmívajícím prezidentem, bum do ní pěstí, aby pořádně držela. Potom dopis strčil do náprsní kapsy a šel s ním ke schránce. Ale ta vypadala, jako by ji snad nikdy nevybírali, byla zastrčená, otlučená a pomalovaná čuňárnami, raději se tedy vydal k té na hlavní ulici. Podvědomě se rozhlédl jarním podvečerem, ale hned se napomenul: Klid a zhluboka dýchat! Šups tam s psaníčkem, je řádně ofrankováno, jak to píšou, a pošta bývá celkem spolehlivá, i když člověk občas taky čte, jak se co ztrácí. Hlavně cenovky, tak tomu říkají. Ale tohle je obyčejné psaní, to dojde, to nikoho nezajímá.

Jenom toho, koho se to týká, pomyslel si, jen jeho a pak mě.

Potil se, ten člověk se potil.

Nikoli horkem, nikoli strachem z toho, co mu hrozilo – ale vzteky. A nenamáhal se, aby svůj vztek skrýval. Proč taky?! Majitel dvou restituovaných vinohradských činžáků Osvald Vávra byl ze staveb, kde jako živel třídne nespolehlivý strávil většinu života, zvyklý vyjadřovat se přímo k podstatě věci a mluvit víc než nahlas. Zejména když byl rozčilen, a v téhle chvíli byl rozčilen měrou nejvyšší.

„Poslouchejte mě, pane Kubíku, mám pro vás návrh. Najděte mi ty hajzly, kteří to, co se kolem mě děje, zavinili, a tohle je vaše.“

O naleštěný povrch stolu cosi plesklo.

Osvald Vávra se zhluboka napil plzně, šlechtěné sklo přitom svíral rozložitými dlaněmi a čelo se mu čím dál víc lesklo. Když pak položil sklenici, zatukal prstem na obálku a pohlédl na Richarda: „Hergot, vy se ani nepodíváte, jaký numero je na tom účtu napsaný?“

Skoro to vykřikl.

Denním barem mnohohvězdičkového smíchovského hotelu Mövenpick se jeho hlas rozlehl skoro nepatříčně a několik hostů se po nich ohlédlo. „Proč právě v Mövenpicku?“ zeptal se Kubík, když si včera večer tuhle předem sjednanou schůzku telefonem upřesňovali. Odpovědí bylo přehledně jasné vysvětlení: „Protože jsem kousek od Anděla, pod Bertramkou, před lety bydlel v kvartýru, kde jsme měli kohoutek s vodou i hajzlík na pavlači, a když tam tedy postavili něco nóbl a já na to poprvé v životě mám... Tak přijdete?“

Přišel.

Přišel, protože to za okolností, o nichž se nedá moc povídat, slíbil své přítelkyni Lucii, a protože tady pan Osvald Vávra je její strýček z třetího kolena či něco na ten způsob. A možná taky proto, že to, co o postrestitučních i současných radostech a strastech pana Vávry Lucie vyprávěla, v něm probudilo tu správnou míru žurnalistické zvědavosti.

Přišel, ale odmítal se k čemukoliv zásadnímu zavázat.

A také si nemínil číst v listinách o bankovních účtech, které mu neřikaly pane.

„Podívejte, pane Vávro, možná vám Lucie dostatečně nevysvětlila, že se sice jako novinář občas k něčemu připletu, ale na druhé straně se neživím jako soukromý detektiv a ani bych...“

Nedostal šanci tu větu dokončit.

„Ne,“ rozhodl Vávra a Richard se jen bál, že udeří pěstí do stolu, „takhle se bavit nebudeme. Lucie je fajn holka, její nebožka máma byla moje nejmilejší sestřenice a moc jsme si rozuměli, ale to nemá s naší věcí nic společného. Ať je Lucie jakákoliv, je to jenom ženská... a navíc herečka, a já jsem zvyklý jednat s mužskými.“ Prstem znovu ukázal na obálku a obličej mu zbrunátněl. „Co máte proti mým prachům? Štítíte se jich? Proč? Protože můj táta ty pitomý baráky na Vinohradech před válkou postavil, škudlil na ně z toho svého předměstského železářství celá desetiletí, a mně to teď na jednu spadlo do klína?!“

Debata uhýbala bokem a Richard Kubík pokrčil rameny. „Ale o to přece nejde,“ namítl, „sešli jsme se kvůli něčemu jinému.“

Osvald Vávra byl však zvyklý dokončit, co načas: „Hned se k tomu vrátíme. Ale pro pořádek chci říct, že já se o nic neprosil! Víte, co říkám chlapům u nás v hospodě? Že mě bolševici dožrali vlastně dvakrát – poprvé když to tátovi sebrali, a já o té době slyšel hodně vyprávět, a podruhé nedávno, když zdrhli od válu zrovna v době, kdy jsem si chtěl užívat penze a chodit hlavně na ryby. Místo toho mám hlavu jak vodňanský starosta a kvůli všem těm trablům ani pořádně nespím, což se mi nikdy dřív nestávalo. Já když přišel utahaný ze stavby...“

„Nemusel jste restituční nárok uplatnit.“

„Nemusel,“ kývl Vávra, „ale stejně bych se nevyspal. Táta by mi noc co noc chodil ze hřbitova nafackovat.“

Parádní vysvětlení, uznal Richard a navrhl: „Tak jo – vraťme se k vašim starostem. Ale tu obálku si schovejte do kapsy, ať nevypadáme srandovně.“

„Peníze samy o sobě nikoho nedělají srandovním,“ poučil ho Vávra. „Takže se vyrovnáme až potom? Fajn. Nebojte, já tak ani tak nikomu nic nezůstanu dlužen.“

Richard zavrtěl hlavou. „O jakém vyrovnání to pořád mluvíte? Nemám ve zvyku nechat se někým najímat. A opakuji, že jsem jenom novinář... reportér.“

„Což mi vyhovuje,“ řekl Vávra, „policii jsem nevěřil nikdy v životě a kloudně jí nevěřím ani dnes, to je pořád jen sepisování sáhodlouhých protokolů a k ničemu to nevede. A v nějakých těch detektivních agenturách sedí podle mne hlavně jenom podvodníci.“

„V obou případech se najdou výjimky. Mohl bych vám doporučit...“

„Nechci,“ zahřímal majitel dvou činžáků plus statku na Vysočině – a nyní už se po nich ohlédl i nohatá číšnice, „Lucie mi doporučila vás a já nikoho jiného nechci. Takže opakuju: najděte mi ty hajzly, co tohle všechno dělají a otravují mi život, a já se fofrem postarám o další.“

„Jak?“

„Co – jak?“

„Jak se postaráte?“

„Zakrouťím jim krkem tak, že jim jazyk poleze až na vestu. Vy mi je dodáte a já to udělám,“ oznámil Osvald Vávra a s gustem objednal další dvě plzně. Servírce, která vyslechla nejen objednávku, ale i tu úvahu o krku, jazyce a vestě, se rozechvěla kolena.

Taky dobrý, pomyslel si Richard, budeme parádními komplici a vrchní komisař Jiří Hrabal z kriminálky, můj oddaný přítel, z nás bude mít zcela jistě radost.

„S tím kroucením krků počkejte,“ poradil Vávrovi.

„Proč?“

„Zatím není komu.“

„Ale bude, v tomhle vám věřím – a já mám na lidi odjakživa čich. Určitě k něčemu dojdete.“

Už se to povídání motalo v bludném kruhu.

„Nepředbíhejme událostem, pane Vávro. Ještě toho o celé věci vím příliš málo,“ řekl Kubík a zazněla v tom rezignace.

Poněkud odtažitě ho v té chvíli napadlo, že Lucie má v ženském balení dost genů ze svého vzdáleného strýčka: jí i jemu se moc špatně vzdoruje.

„Vždyť jo,“ odsouhlasil mu jeho názor Vávra. „Všechno vám povím. Od počátku až do konce. Proto jsme tu.“

„Ale nejdřív ze všeho... vezměte si k sobě tu obálku,“ připomněl Richard.

„Vezmu, když jinak nedáte,“ kývl Luciin strýc. „Ale chci, abyste se podíval, co je pro vás připraveno.“

Otevřel obálku, vyňal odtud úřední papír a přistrčil ho Kubíkovi před oči. Nedalo se nikam uhnout, a bylo to ostatně moc hezké číslo: dvojka, pětka a ještě čtyři nuly navíc.

Opilec, který se připotácel na volnou židli u jejich stolu, byl zřejmě sečtělý a použil jak z Páralovy knihy: „Opijte mě, pánové. Bude sranda.“

Osvald Vávra zvládl situaci s přehledem.

„Objednám ti, brácho,“ řekl, „velkýho frtana rumu po každý, když si o to slušně řekneš. Ale půjdeš se uprdelit někam jinam a tuhle židli si vezmeš s sebou. My tu prostě chceme sedět sami. Platí?“

Byla to nabídka z rodu kulantních. „Jistě, šéfe, jsem vám k službám,“ uklonil se příjemně překvapený drban a s židlí v nejisté ruce šel obsah dohody sdělit pinglovi.

Vávra dopil svůj půllitr a poposedl si blíže ke Kubíkovi, protože s přeměnou podvečera ve večer narůstal i okolní hluk a debata přes celou šíři stolu by se podobala spíš nejistému odezírání ze rtů.

„Takže – je ti všechno jasné, Ríšo?“ zakřičel Kubíkovi do ucha.

„Není... to tedy není, jasné mi, abych ti řekl úplnou pravdu, není skoro nic, ale aspoň je od čeho se jaksí... rámcově odrazit,“ odpověděl Kubík.

Bylo to čím dál víc náročné.

Příval rychlého pití Richardovi stoupal do hlavy, což se jako obvykle projevovalo tím, že se vyjadřoval mnohem složitěji než jindy a svá tvrzení často až únavně opakoval, a také ho z oblak kouře, který se tu ve vlnách plazil od stolu ke stolu jak ničivý yperit mezi válečnými zákopy u Ypres, nepříjemně pálily oči. To již samozřejmě nebyli hosty denního baru v hvězdnatém hotelu Mövenpick. „Je to tu hezké, moc hezké, ale půjdeme raději někam, kde se můžeme trochu... uvolnit,“ navrhl tam Osvald Vávra, když zhruba vyčerpali jádro tématu. Nikdo nebyl proti. Trochu se sice poškorpili při placení, kdy Vávra nepřipustil sebemenší Richardovu finanční spoluúcast, ale nakonec vyšli ven skoro jako dva přátelé. Dokonce si před hotelem potykali, a když cestou od Anděla ke Knížecí narazili na tuhle mile nepoklidnou hospůdku, s chutí si sundali saka, vkročili dovnitř a docela je i pobavilo, když jim startovní dvojpivo místo pohledně nohaté mövenpické servírky přinesl břichatý vařbuchta narvaný do džín a svetru s klokany.

Fajn to bylo, fajn.

Ale tak před hodinou, teď už toho měl Richard plné zuby.

„Pomalu vyrazíme, ne?“ navrhl nesměle. „Slíbil jsem Lucii, že se pro ni zastavím v divadle. Zavolám vrchního a... Co ty na to?“

Osvald Vávra na to nic.

Možná Kubíka neslyšel, nebo se zabýval jinými myšlenkami. Spíš to druhé, protože najednou řekl: „Víš, já neumím brečet na pohřbech a sápat se po rakvi, to ne, ale Ríšu... toho kluka švýcarskýho... jsem měl strašně rád. On byl jediný, kdo to z naší prokletý famílie v poslední době někam dotáhl. A pak takhle debilně umře, když si sem přijede na výlet – a vlastně kvůli mně...“

„To ale nevíš jistě,“ namítl Kubík, „to si jen tak na vlastní triko domýšlíš.“

„Nic nevím jistě,“ řekl Vávra. „Ale může to být pravda... A Vlasta, to je nemlich to samé. Kdybych... kdybych ji nepřítáhl k sobě, kdybych tím nechtěl sám sobě a celému světu dokázat, že... že už konečně můžu mít, co chci, určitě by neudělala to, co udělala. Hergot, copak se s tímhle balvanem na krku dá žít!?“

Udeřil se pěstí do prsou, až to zadunělo.

Richard si letmo vzpomněl na Lucii. Měla pravdu, holka chytrá, pod povrchem tohohle haura, kterého jako by nic nevyvedlo z míry a všechno uměl zmáknout či uřvat, doutná v neurčitelném poměru bolest a vztek.

Zatraceně ničivá kombinace.

„Osvalde, nemá cenu takhle se drásat. Tím nic nevyřešíš.“

„A čím něco vyřeším!?“ štěkl na něho Vávra. „Řekni mi popravdě – čím? Mizejí mi... jednoho po druhém mi berou lidi, které jsem měl rád. A já jsem bezbranný. Mohu jen chlastat a nadávat.“

„Jak – kdo ti je bere? Tu paní Vlastu jsi, pokud vím, od sebe odehnal sám,“ připomněl mu Kubík.

Snad to ani neměl takhle naplno říkat.

Osvald Vávra, životem otřískaný tvrdý chlapík, jemuž se na Vinohradech klaněly dva baráky a v náprsní kapse saka, pohozeného tu jen tak volně přes opěradlo židle, měl bankovní papíry na čtvrt milionu, k němu přivrátil svou tvář a do nesourodého hospodského ryku zašeptal jak kajícíník přes mřížku zpovědnice: „Tak vidíš. Tím hůř pro mě.“

A i v tom yperitovém oparu kouře Richard rozpoznal, že v koutcích Osvaldových očí se cosi leskne.

Tak dost! – rozhodl se vystřízlivěle.

Vstal a u výčepního pultu vyrovnal jejich účet, zareagoval i na poplašená gesta opilce od stolu vedle záchoda a předplatil mu rumovou trojkombinaci, pak se vrátil k Vávrovi a s razancí přestárlého svobodníka v záloze zavelel: „Jdeme!“

Čekal odpor, námitky, ale mylil se.

Luciin strýc se poslušně zvedl a vyšel za ním do pozdního smíchovského večera. Pár desítek metrů nejspíše kráčeli vedle sebe mlčky. Pak už Richard Kubík podlehl touze říci něco, co by člověku vedle něho aspoň trochu pomohlo.

„Neboj, Osvalde, já tě v tom nenechám.“

Sám si však v té chvíli nebyl jist, zda z něho mluví jen nadmíra vypitých piv, či smysluplné rozhodnutí.

„Najdi mi, Richarde, ty hajzly a já...“, zopakoval Osvald Vávra myšlenku, která se ho úporně držela od první chvíle jejich setkání.

„Jo, zakroutíš jim krkem, to už jsem slyšel“, zasmál se Kubík. Načež plácl jen tak do větru něco, nad čím se bude muset důkladněji zamyslet až později: „A poslouvej – co když je ten hajzl jen jeden?“

Osvald se zastavil a pomalu zavrtěl hlavou.

„Myslíš...? Tomu se mi nechce věřit“, řekl pochybovačně a šel dál.

Muž byl sám, ostatně byl v poslední době málokdy jinak než sám, hleděl na bílou prázdnou stěnu, odkud před časem bůhví-proč sejmul všechny obrázky, také v duši měl prázdko a lál si.

Neměl to dělat, neměl!

Neměl pátrat po jménu a bydlišti toho mašinfíry, a neměl pak za ním jít, donést mu prachy a takhle za odměnu z něho páčit, jak k té tragédii vlastně došlo. Neměl se ptát, a neměl se tudíž dozvědět, že za mírnou zatáčkou v tom celkem poklidném úseku trati, obklopeném z jedné strany svahelem a z druhé rozkvetlými stromy a jarně svěží trávou, doslova až na poslední chvíli zahlédl strojvůdce osobního vlaku ženu, která zády natočena směrem k nezadržitelně se blížící lokomotivě klečela mezi kolejemi na kolenou s obličejem skloněným dolů a skrytým v dlaních mezi kusy kolejištního štěrku.

Neměl se ptát, neměl!

Kdyby se nezeptal, kdyby se po všech okolnostech té smrti se sebestarostnou touhou nepídil, nemusel by nyní myslet na to, nač myslet musel.

Ta vyčkávaně vyzývavá poloha na kolejích...

Právě takhle přece měla milování nejraději – proboha, právě takhle.

Klasika: dvě tabletky rozpustného céčka v toniku, konev kafe, vybledlé barvy dne, stávkující mozek. Plus zajímavé telefonické omluvy za to, co včera nestihl.

Do redakce, kde měl ráno odevzdat to, co ještě ani nenapsal.

A Lucii za to, že pro ni večer do divadla nepřišel, ač to slíbil.

V redakci přijali zvěst o odkladu nevrle, zato Lucie ho zaskočila svou reakcí. „Děkuji ti, Richarde,“ řekla dřív, než stačil naplno rozvinout své omlouvání, „udělal jsi mi velkou radost.“

„Já?“ zeptal se nepřiliš moudře.

„Kdo jiný!?“ šveholila dál. „Strýc Osvald mi volal už před hodinou, dokonce mě tím probudil. Zapůsobil jsi na něho ohromným dojmem a věří, že spolu zvládnete všechno, co je třeba. Prý jste až dlouho do noci plánovali společný postup, takže je to jasné.“

„Ale já přece slíbil, že si tě vyzvednu,“ namítl chabě.

„Neomlouvej se! Strýček mi to vysvětlil. A mně přece na vašem setkání a na tom, co pro něho uděláš, moc záleží. Ještě jednou díky. A abys věděl, že jsem žena uznalá, zvu tě dnes na oběd. Uvařím něco, co máš rád, i jinak na tebe budu hodná. Přijdeš v jednu?“

Představa čehokoliv k jídlu ho moc nelákala.

Leč odmítnout se nedalo.

„Přijdu,“ řekl s předstíraným nadšením a šel si uvařit další kafe.

* * *

„Proč tě to zajímá?“ zeptal se vrchní komisař Jiří Hrabal, když se k němu Richard propracoval, což ovšem nebylo snadné, protože se zřejmě něco dělo a na chodbách kriminálky potkával samé spěchavce s ustaranými obličejí.

„Máš čas na to, abych ti to v klidu a pořádně vysvětlil?“ odpověděl Kubík záludnou protiotázkou.

„Dvě minuty,“ ukázal mu Hrabal na prstech, „pak začíná operativní porada, na čtyřce máme z noci dvojnásobný mord. Tak mluv!“

Richard zhustil vše, co věděl a co se k tomu dalo při troše fantazie domyslet, do telegrafické podstaty: znělo to spíš jako dějová osnova televizního psychothrilleru.

„Není to nějaká novinářská volovina?“ zapochyboval vrchní komisař.

„Možná je, možná není,“ pokrčil rameny Kubík. „A já bych si rád z těch dvou možností vybral. S tvou laskavou pomocí, samozřejmě.“

Hrabal se podíval na hodinky.

„Jednou se z tebe zcvoknu a policejní prezident mě nechá bez milosti utratit,“ vzdychl, ale tak jako tak nedokázal svého přítele, s nímž už měl leccjaké zkušenosti, jen tak obyčejně vyhodit. Rozehrál klávesnici počítače, chvíli na obrazovce něco hledal, kurzor poskakoval tam a zpět, pak Hrabal vytrhl z bloku list papíru a načmáral na něj pár slov.

„To jsou...?“ zeptal se Richard.

„Jo. Píšu ti jména kluků, co mají ty dvě věci, o kterých jsi mluvil, na starosti. Zajdi za nimi, odvolej se na mě a můžeš si s nimi trochu pokecat. Pak mi dej vědět. Ale prosím tě, chovej se rozumně... nebo... nebo...“

Zasekl se: nic vhodného ho nenapadlo a vyhrazené dvě minuty se již stejně nejmíň zdvojnásobily. Podal tedy Kubíkovi popsany papír a mávl rukou.

„Díky, Jiří,“ řekl Richard. „Ahoj – a už se nezdržuj. Jako bych tu nebyl.“

„Pozdě. Už dávno jsi tu neměl být,“ odpověděl vrchní komisař.

Poručík Hanuš působil ustaraně a zadek mu k židli tlačila tíha vlastní důležitosti. „Nevím, nevím, co z těch papírů jako laik vyčtete,“ vrtěl lehce proplešatělou hlavou, „ale když vám to pan vrchní komisař Hrabal schválil, vyhovím vám.“ Ještě další poučení: „Je vám ale, doufám, jasné, že jde o dosud neuzavřený případ, takže z toho vyplývá...“

„Ano, pane poručíku, je mi zcela jasné, co z toho vyplývá,“ přikývl Kubík. „Myslím, že jsme se u neuzavřených případů již několikrát viděli.“

„Je to možné,“ připustil.

„Ze všeho nejvíc by mě zajímalo, co si o té záležitosti myslíte vy osobně,“ řekl Richard, aby se muži proti sobě dostal aspoň trochu pod kůži.

Zabralo to: poručík Hanuš o pár stupňů pookřál.

„Podle mě za tím nic zvláštního není,“ usoudil, „jen obyčejná řidičská gauneřina.“ Ukázal rukou kolem sebe. „Takových záležitostí tu mám plné skříně. Gauneřina a trochu smůly. Dojde k nehodě... někdy jednoznačně zavinené, jindy dokonce i svým způsobem nezavinené, ale šofér je třeba totální zbabělec a nechce si komplikovat život, anebo z různých důvodů nemá čisté svědomí, třeba veze něco, co není košer, nebo si předtím popil, nebo má na sedadle ženskou, která patří někomu jinému – prostě se zalekne, a aby měl klid, ujede z místa a začne mazat stopy.“

„Myslíte, že i v tomhle případě...“

Pokrčil rameny. „A proč by to zrovna tady mělo být o moc jiné než jindy? No, můžete se o tom, pane redaktore, přesvědčit sám.“

Konečně mu složku podal.

Spis to byl tenounký jako podvyživená pubertačka. Ale byl to přece jen spis, řeč faktů, vět bez kudrlinek, v jistém slova smyslu tedy protipól toho, co Luciin strýc Osvald Vávra útržkovitě, na přeskáčku a s přemírou zavádějících emocí vyprávěl Richardovi nejprve v denním baru hotelu Mövenpick a pak ve veselé krčmě u Knížecí. Na deskách složky bylo napsáno: „Dopravní nehoda se smrtelnými následky.“ Kubík si povšiml, že poručíkovo písmo věrně kopíruje jeho tvář: věčné, strohé a vědomě nezdobné. K úvodní straně byl sešivačkou přicvaknut lístek papíru se jménem oběti. „Richard Bezpalec.“ Pod jménem se nacházely dvě symetricky rozložené závorcky. V první z nich byl jen obyčejný křížek – znamení, které od nepaměti říká vše, do druhé závorcky poručík tak trochu varovně poznamenal: „Švýcar.“

A přidal k tomu výrazný vykřičník.

Richard Kubík otevřel desky, začetl se, prohlédl si plánek a fotky, zapojil představivost, poznatky se mu skládaly do živého obrazu.

Obyčejná řidičská gauneřina...?

Vyhlíželo to tak.

Pozdní večer na přelomu března a dubna. Přesněji: jedenadvacet hodin a padesát minut. Prudce se svažující jednosměrná vozovka v méně frekventované, převážně vilové části Vinohrad, průjezdní prostor zúžen automobily, které byly navzdory zákazu stání zaparkovány při levém i pravém chodníku. Všechny pravoúhle sem ústící boční ulice řádně označeny jako vedlejší. Pětidvéřový Opel Astra 16 se tudy, soudě kromě jiného z náznaku brzdné dráhy, hnál zřejmě rychle, neúměrně rychle a řidič měl – mohlo to tak vypadat – prostě jen, jak to poručík Hanuš vyjádřil, smůlu. Ztraceně smůlovitou smůlu. Z jedné z těch vedlejšek mu totiž pravděpodobně cosi vjelo do cesty. Ne moc, ne úplně, zřejmě – podle dodatečného ohledání stop na místě události – ne natolik, aby došlo k přímému kontaktu.

Ale i to stačilo.

Šofér v oplu, který jel ve voze sám, strhl řízení, leč nebylo prakticky kam uhnout a o zbytek tragédie se na čerstvě mokřím povrchu postaral nezvladatelný smyk. Opel Astra narázil nejprve do levé fronty zaparkovaných vozů, prudce se odrazil na druhou stranu, další střety málem katapultovaly nepřikurtovaného a navíc ještě lehce podnapilého řidiče ze sedadla, automobil se potom ještě jednou, dvakrát převrátil a skončil na střeše.

Lidské tělo je křehké: hlava, hrudník...

Lékařskou pomoc telefonem přivolali z blízké vily, kde senior rodiny kouřil v nikotinovém vyhnanství na balkoně svou poslední předspánkovou cigaretu. Děsivý rachot z ulice následně vyhnal nejprve k oknům, na balkony a posléze i na chodník a k ohledání svých poškozených či nepoškozených aut další zdejší usedlíky: jedni se radovali, že jejich vůz z tohohle maléru vyvázl bez škrábnutí, druzí vztekle bědovali nad vzniklou škodou.

A zkrvavený muž v převráceném oplu?

Toho se nikdo raději ani nedotkl – člověk nikdy neví...

Záchranka dorazila ve slušném čase, a vzápětí po ní přijel i vůz policejní výjezdové skupiny. Společnými silami vyprostili zraněného. Po několika minutách oživovacího úsilí přímo na místě vyslovil doktor z úrazovky obavu, že toho člověka povevou zřejmě do špitálu zbytečně. A asi se také – domýšlel si Kubík – zeptal šéfa výjezdovky, který se zatím zabýval osobními věcmi a dokumenty zraněného, jestli už zjistil jeho totožnost.

Zjistil.

A zřejmě, jak vyplývalo ze suché řeči záznamu, řekl něco v tomhle duchu: „Bude to trochu složitější. Papíry k vozu jsou zdejší a psané na jakéhosi Osvalda Vávru. Ale tenhle mužský má u sebe švýcarský pas.“

„A jéje...!“

„Jmenuje se Richard Bezpalec.“

„Typicky švýcarské jméno,“ pomyslel si možná lékař, ale neměl čas se tím příliš zabývat. „Jedeme!“ nařídil šoferovi. Siréna zavyla do noci. Stav pacienta se vteřinu po vteřině zhoršoval. Krize dosáhla svého devastujícího vrcholu zhruba na polovině cesty mezi místem dopravní nehody a špitálem.

Pak už nebylo třeba tolik spěchat.

Finito.

Richard Bezpalec nedokázal překonat magickou věkovou hranici Kristových let a z rodné Prahy se už do Basileje, kde ho jako absolventa dvou prestižních amerických škol a fajnšmekra přes mikroprocesory nebo něco takového přijali za svého, nikdy nevrátí. Z obzoru Osvalda Vávry se tak vytratil nejen jeho synovec, ale především člověk, o němž včera Richardovi řekl, že jako jediný z jejich prokleté famílie to v poslední době někam dotáhl.

Všechno skončilo v té pitomé vinohradské ulici.

Náhodou?

Nenáhodou?

Souhrou nenáhod?

„Tak co?“ zeptal se poručík Hanuš.

Richard Kubík sebou trhl. Nechtělo se mu vyjadřovat, chtělo se mu o obsahu toho, co právě dočetl, chvíli jen tak volnomyšlenkově dumat. Prosívat fakta. Porovnávat pro a proti. Podpořit, odvrhnout, či aspoň zatím odložit vnucující se představy.

„Ještě chvíli, prosím,“ řekl.

Vylovil z aktovky plán Prahy, položil ho vedle náčrtu místa nehody i jeho bezprostředního okolí a špičkou verzaťtky si ověřil Osvaldovo tvrzení, že jediné touto ulicí bylo možno bez komplikací a ve směru nejpřímějším i nejkratším projet víc než kilometrovou trasu od jednoho z Vávrových činžáků k druhému.

Ano, Osvald měl pravdu.

Jet kudykoli jinudy by znamenalo vědomě si zajíždět, a proč by to tedy kdo dělal?

Konkrétně – proč by to dělal Richard Bezpalec?

V obou svých domech, v nichž pronajímal podnikatelům různého druhu i slušné množství výnosných nebytových prostorů, si Osvald Vávra držel pár místností sám pro sebe, jeden z těch bytů byl větší, luxusněji zařízený, a určený tedy i pro návštěvy, v druhém spíš jen úřadoval, a když bylo třeba, přespával tam na pohovce. Mezi oběma těmito místy jezdil prý Vávra zásadně autem. Tentokrát si však se synovcem v průběhu příjemně povídacího večera něco popili, Osvald se potom rozhodl strávit zbytek noci na pohovce, zatímco Říšovi, kterému se jen tak v křesle spát nechtělo, půjčil auto a klíče od bytu ve svém druhém činžáku...

Poručík Hanuš sledoval Kubíkovo počínání s plánem Prahy ostražitě policajtskýma očima. Pak už to nevydržel: „Můžu se zeptat, co se tím pokoušíte zjistit?“

„Čím?“

„No – třeba ověřováním trasy, nebo co to děláte...?“

Richard musel tok svých myšlenek aspoň naznačit: „Neberte mě úplně vážně, pane poručíku, ale co když to zase nebyla jen tak obyčejná smůla? Co když tu na toho opla prostě kdosi čekal a celou tu situaci s vjetím auta do cesty si nějak... připravil?“

„Proč?“ vybafl na něho poručík.

Tak to ne, s tímhle se Kubík nemínil kdekomu svěřovat.

„Třeba tu mohl být nějaký důvod,“ odpověděl neurčitě, „ale na tom nezáleží. Zatím. Jde o to, že se trasa, kudy pan Bezpalec s oplem svého strýce pojede, dala předem vytipovat. To je všechno.“

Bál se, že se Hanuš znovu zeptá, proč by to kdo dělal.

Nezeptal se.

Místo toho se na chvíli zamyslel, pokývl nevlasatou hlavou a ze zásuvky vylovil list papíru.

„Mám tu ještě jedno jaksi... dodatečné svědectví,“ řekl pomalu, „zatím jsem je nestačil založit do spisu. Ale to, co se tu říká, může být jen svědkova domněnka, ten člověk sám prohlašuje, že si není ničím z toho jist. Takže stupeň hodnověrnosti, a na to vás zvlášť upozorňuju, tu není podle mého názoru příliš významný.“

Poručíkovy didaktické návody k použití Kubíka rozčilovaly, a navíc už na něho trochu doléhala únava z netradičně prožité noci.

„Tak proto jste to lejstro nezaložil do spisu?“ řekl útočněji, než měl možná v úmyslu.

Hanušovy rysy ztvrdly: „Co tím chcete říct?“

„Nic. Pouze jsem se zeptal. Dáte mi ten papír přečíst?“

Nechtělo se mu, ale dal.

A bylo to nesporně pozoruhodné čtení. Devětapadesátiletý inženýr Jaromír Kráčmera – muž, který býval s cigaretou v ruce pravidelně vyobcováván na balkon rodinné vilky, na což si už zřejmě zvykl. Tentokrát své cigárko dokouřit nestačil. V ulici pod ním došlo k dopravní nehodě, viděl tam přes vzrostlé stromy jen částečně, ale bylo jasné, že takovýhle karambol se nemohl obejít bez zranění. Inženýr tedy odhodil nedopalek a rozběhl se k telefonu. Vnučce, která si právě domlouvala rande, vyrval sluchátko z ruky a znervózněnými prsty vytočil patřičné číslo.

Pak si vzal prášek na spaní a šel si lehnout.

„O vlastní auto jsem strach neměl,“ přiznal do protokolu, který pořídil osobně poručík Hanuš, „neboť bylo umístěno v garáži na našem pozemku. Sama ta událost mne však vzhledem k mému nervovému onemocnění velmi rozrušila a snažil jsem se na ni nemyslet. Nikdo se mne také na nic neptal, pouze manželka mi následujícího dne sdělila, že prý mluvila na chodníku s jedním policistou, kterému řekla, že z našeho balkonu není na místo střetu skoro vůbec vidět, takže jsem pro sanitku volal vlastně jen podle toho, co jsem

slyšel. To je pravda. Navíc nosím poměrně silné brýle, což mé vizuální schopnosti do značné míry oslabuje.“

Záznam výpovědi byl důkladný, s prvky téměř literárními.

To podstatné bylo řečeno až nakonec: „Když jsem však o těchto událostech přemýšlel v průběhu dalších dnů, došel jsem k závěru, že jsem povinen informovat policii i o tom, co jsem v průběhu těch kritických chvil jaksi podvědomě zaregistroval a mohlo by mít s tragédií v naší ulici určitou souvislost. Proto jsem se přihlásil k dobrovolné výpovědi. Jde o to, že ještě než jsem odběhl z balkonu telefonovat na ústřednu záchranné služby, stačil jsem si povšimnout, že horní část naší ulice projíždí směrem nahoru, a tedy zcela jednoznačně v zakázaném protisměru, jakési auto, které mělo charakter dodávky. Až v noci, kdy jsem nemohl pod vlivem této události usnout a vše jsem si znovu promítal v paměti, jsem si vybavil, že mi to auto, které se tu svým charakterem odlišovalo od všech ostatních, bylo povědomé, a zdálo se mi, i když za to nemohu zcela ručit, že jsem je už v okamžicích před nehodou, kdy jsem přišel na balkon a začal kouřit, viděl stát v postranní ulici, kam je z našeho balkonu lépe vidět, přičemž se však neumím vyjádřit k tomu, zda v tom autě někdo seděl, či bylo prázdné.“

Parádní supervěta, zhodnotil poslední řádky Kubík.

Pak už v protokolu následovaly již jen víceméně technické podotázky.

„Dokážete určit značku té dodávky?“

„Bohužel ne. Natolik se v autech tohoto typu nevyznám.“

„Jakou mělo barvu?“

„Nějakou světlou, snad šedou, nevím přesně.“

„Nosíte brýle. Jaké povahy je vaše zrakové omezení?“

„Jsem krátkozraký.“

„Domníváte se, že zmíněná dodávka nějak souvisela s nehodou ve vaší ulici?“

„K tomu už jsem se vyjádřil. Ohlásil jsem jen to, co jsem viděl. A také neručím za to, že moje dedukce o tom, že šlo o jedno a to samé auto, je zcela správná.“

Nic víc, datum, podpisy...

Dočetl a položil papír na poručíkův stůl.

„Tak co?“ zeptal se Hanuš stejnými slovy i tónem jako před chvílí.

Richard pokrčil rameny.

Poručíkovi to nestačilo: „Vy se snad domníváte, že jsme při vyšetřování někde pochybili?“

„Nic takového jsem neřekl,“ odpověděl Kubík, „jen mě trochu překvapuje, že o té světlé dodávce jsem se dočetl v jediné výpovědi, což...“

„Nikdo jiný ji neviděl,“ přerušil ho Hanuš.

„A ptali jste se na ni?“

„Ovšem.“

„Je mi líto, ale ve spisu, který jste mi půjčil, o tom není ani slovo.“

„Šlo o ústní dotazy, a kdybychom měli všechno zaznamenávat, muselo by nás tu být dvakrát tolik,“ podrážděně reagoval poručík.

Debata se přiosťřila.

Richard cítil, co je ve hře, a nemínil si k tomu přidávat – zatím – nějaké dramatické fabulace o záměrně brzděném vyšetřování. Poručík a jeho lidé zkrátka pojali tu záležitost jako běžnou bouračku, k jakým v motoristicky přehuštěné Praze dochází co chvíli, odvedli rutinní práci, ale asi nic víc, došli k závěru, že ten chlapík v opalu prostě nepřizpůsobil rychlost danému prostoru, navíc měl něco vypito, takže... Tečka. Možná je hned potom odvolali zase k jinému případu, stává se to tak. A Hanuš si je toho vědom, proto se štětí. Třeba také nemá rád štouravé psavce, možná s nimi má své oprávněně nedobré zkušenosti. A když se mu tedy jeden z nich začne

prohrabovat ve spisu, a když je to navíc člověk, o kterém se ví, že se zná s někým nahoře...

Všechno se dá pochopit.

Přesto však ještě vyslal k poručíkovi poslední testovací rýpnutí: „Dodávka... to je neurčitý pojem. Lze si pod ním představit dost možností. Mohu se zeptat, zda jste tomu do-datečnému svědkovi z balkonu...“, nahlédl do papíru, který už předtím odložil, „zda jste inženýru Kráčmerovi předložili fotografie různých typů užitkových vozidel, aby se tím as-poň zúžil okruh...?“

To už si – jak čekal – dovolil moc.

„Pane redaktore,“ vybuchl poručík, „respektoval jsem přání vrchního komisaře Hrabala a dovolil vám nahlédnout do živého spisu, ačkoliv něco takového není mou povinností... spíš je tomu naopak. Ale nemíním se nechat od vás poučovat o tom, co mám či nemám dělat. Já také nikomu z vás neurčuji, jak máte psát. A že se kolikrát dočtu v novinách takové nesmysly, že až...! No nic, už na vás nemám čas. Děkuji vám za návštěvu.“

Vstal od stolu.

Poručíku, poručíku, z nás dvou asi kamarádi nikdy nebudou, pomyslel si Kubík, teď ještě napřáhneš ruku a jako v operetě mi ukážeš dveře.

Křivdil mu: nenapřáhl, neukázal.

Oběd u Lucie byl jako vždy skvělý, siestu po něm však nuceně ochudili o obvyklý průběh. Dojedl, dopil už bůhví kolikátou kávu, podíval se na hodinky, políbil kuchařku do jejích všestranně šikovných dlaní a sáhl jinam než jindy – tedy po mobilním telefonu.

„Promiň,“ řekl.

„Ty mi, Richarde, promiň,“ odpověděla Lucie cestou do kuchyně, protože si byla vědoma svého podílu viny na tom,

že on teď místo toho, co by mohl a třeba i rád dělal, musí dělat něco zcela jiného.

„Potřebuju ještě leckam zajet,“ oznámil do telefonu a na druhém konci spojení byl Osvald Vávra. „Ne, to raději ne,“ odmítl vzápětí jeho nabídku, že by se na tu cestu mohli vydat spolu.

„Jak myslíš,“ řekl Vávra. „Jsem rád, Richarde, že ses do toho pustil.“

„Slíbil jsem ti to,“ odpověděl Kubík, zavěsil a šel Lucii líbnout ke dřezu.

Také poručík.

Ve všem ostatním, co činí člověka člověkem, byl však Jiří Skramlík svému pražskému kolegovi, s nímž se Kubík utkal dopoledne, z gruntu nepodobný: rozcuchaný mladík s neklidnými pohyby a hektickým stylem mluvy.

„Občas od vás něco čtu, a kdo umí, umí,“ přivítal Richarda ve své minikanceláři, nabídl mu židli pro hosty a sám se usadil na rohu svého psacího stolu. „Ale že by byly vašim koníčkem zrovna sebevraždy stárnoucích ženských na kolejích... o tom nic nevím.“

„Ani já,“ připustil Kubík. „Ale...“

„Ta smrt zřejmě souvisí s něčím jiným, ne?“

„Asi tak.“

„Chcete vidět fotky?“

„Zatím ne,“ odmítl, protože si dokázal až moc dobře představit, co je na nich zobrazeno. „Spíš mi svými slovy řekněte, jak se to seběhlo.“

„Obědval jste?“ zaskočil ho Skramlík otázkou.

„Obědval,“ připustil.

„Já ne,“ poručík seskočil ze stolu, posbíral ze stolu několik papírů, chaoticky je nacpal do aktovky a řekl: „Takže vás zvu do jedné báječné hospody aspoň na kafe a budeme si při tom povídat.“

Odmítnout se nedalo, a nebylo proč.

Z úcty k Lucii nechtěl v berounské restauraci U Blažků nedaleko náměstí být i jen nahlédnout do jídelního lístku, i když dvojřízek, který svými okraji přepadával z poručíkova talíře, vyhlížel lákavě.

„Klidně se ptejte,“ vyzval ho Skramlík s plnou pusou, „já při jídle tak jako tak neumím mlčet.“

„Tak jo. Jak jste se o tom neštěstí dozvěděli?“

„Železničáři ze Zdic podali hlášku přes dispečink. Byli jsme na místě před půl šestou ráno. Já měl zrovna volno, ale vytáhli mě, protože jsem v tom koutě na okraji okresu jako doma, narodil jsem se v Jincích. Tohle se stalo kousek od Lochovic ve směru na Rejkovice, kde jsme jako kluci... Ale co to kecám, na tom přece nezáleží,“ okřikl sám sebe a ukrojil si z druhé části řízku. „O čem jsme to, sakra, mluvili?“

„Hláška ze Zdic.“

„Díky. Znáte to tam?“

„Jen zběžně.“

„Je to trať Zdice-Písek-Protivín, a ten osobák vyjíždí ze Zdic v půl páté ráno, v Lochovicích je ve tři čtvrtě na pět. Úsek do Rejkovic, kde je další zastávka, měří pět kilometrů, a asi v polovině se to stalo. Ta paní... také to tam zřejmě znala... si vybrala místo hned za zatačkou, byla ještě tma, a tak s tím mašinfíra i při té poměrně nízké rychlosti nemohl nic udělat, ačkoli brzdil, jak to jen šlo. Pár lidem ve vlaku dokonce spadly tašky na hlavy, ale stejně...“

Polkl ohromné sousto: jedl stejně netrpělivě, jako mluvil.

„Věděli jste, o koho jde?“ zeptal se Richard.

„Trochu nám to zamotalo hlavu. V kapse baloňáku měla sice občanský průkaz, ale s trvalým bydlištěm někde úplně jinde. V Plzni, ne...? Jo, tam. Museli jsme se poptat v okolí, pak jsme našli tu samotu, kde u přestárých manželů, co ji snad znali ještě jako dítě, tak nějak dočasně přebývala. Jenže...,“ švihl vidličkou do vzduchu, „tahejte nemocné sta-

roušky k identifikaci těla, přes které přešel vlak...! Raději jsme si tedy zjistili, že má sestru v Kublově... to je vesnice kousek odtud," ukázal kamsi za sebe, „na druhé straně dálnice. Dojeli jsme pro ni a ona... no, žádná radost, to si snad umíte představit.“

Uměl si to představit.

„Jak se jmenuje ta sestra?“

„Obyčejně," řekl a utřel si mastná ústa ubrouskem. „Marie Nováková. Bydlí v Kublově poblíž hospody.“

„Co dopis na rozloučenou? Nebo aspoň nějaký vzkaz?“

„Nic, ani řádek.“

„Obvykle..."

„Ano, obvykle to tak sebevrazi dělají, ale nikde v jejich věcech, které zůstaly na té samotě, jsme nic takového nenašli. Ostatně toho měla dost málo, pár kousků oblečení, nějaké prádlo, to je všechno.“

„Písemnosti?“

„Naprosto žádné... Tak," vydechl udřeně a odstrčil od sebe vyprázdněný talíř, „a příště k Blažkům zajdeme, až budete mít pořádný hlad.“ Poslal k Richardovi klukovský úsměv. „Co kdybychom si to, pane Kubíku, vyměnili? Že bych se i já v téhle souvislosti na něco přeptal?“

„Nevím, co by vás mohlo..."

Odbyl redaktorovy ještě nevyslovené námitky mávnutím ruky: „Ale ne, neberte to jako šprajc zamindrákovaného policajta z malého města. Já to myslím vstřícně, jak se dnes říká. Z čistě kriminalistického hlediska je sebevražda paní Vlasty Krajglové vlastně banalitou. Přišla... jak jsme si ověřili... k těm kolegím sama, sama čekala na vlak, chtěla umřít, tak umřela. Je to jasné?“

„Jistě," kývl Richard.

Poručík ukázal na aktovku odloženou u nohy jeho židle. „Můžu vám půjčit papíry k té věci, ale nic jiného, než jsem o tom řekl, z nich tak jako tak nevyčtete. Ale když budu vě-

děť, o co se jaksí... v širším okruhu jedná, třeba mě napadne něco, co se jinak do protokolů ani neuvádí. A aby se nám líp mluvilo... já vím, že jsem mladší, ale – no, jmenuju se Jirka. Naložte si s tím, jak chcete.“

„Předběhl jsi mě. Richard.“

Stiskli si dlaně.

„Takže co?“

„Takže jo,“ oplatil mu Kubík úsměv.

Pražskému poručíku Hanušovi, jehož křestní jméno dokonce ani neznal a snad ani netoužil znát, by cokoli z toho, o čem nechtěl mluvit, neprozradil snad ani při zostřeném výslechu, tady v berounské hospodě pro fajnšmekry podlehl síle okamžiku a odvyprávěl muži se stejnou hodnotí aspoň to podstatné.

A Skramlík v rozporu se svou neklidnou náturou uměl naslouchat.

„Pozoruhodná historie,“ řekl potom.

Richard přikývl.

„Co kdybys tu zůstal na noc?“ prohodil najednou poručík.

Kubík překvapeně zvedl hlavu: „Jak to souvisí?“

„Souvisí i nesouvisí. Víš, upřímnost za upřímnost – už párkrát se mi stalo, že jsem nad tělem někoho, kdo zahynul za zvláštních okolností, tak nějak blbě... skoro až nepolicajtsky dupal, co bylo asi poslední myšlenkou toho, kdo... A když si vybavím, jak se tam na kolejích u Lochovic povalovalo to, co zbylo z těla paní Krajglové, a byla to prý moc fešná panička, sice už v letech, ale pořád se držela. A tak jsem tam taky trochu přemýšlel o tom, proč to udělala a co všechno se kolem jejího života muselo semlít, že to vzalo až takovýhle konec. Žádný dopis na rozloučenou, nikomu ani slovo. K ničemu jsem při tom přemýšlení samozřejmě nedošel, a taky na to není v té naší uspěchané rachotě obvykle čas, takže... Kecám, že ano?“ utál řeč a obrátil se ke Kubíkovi.